

at fremskaffe de ved tilskudsordningen forudsatte 30 pct. af driftsudgifterne ved forældrenes betaling og andre indtægter ud over de offentlige tilskud. Ifølge den fornævnte opgørelse for 1947—48 har forældrenes bidrag ved fritidshjemmene kun dækket 12 pct. af udgifterne og institutionernes øvrige indtægter 6 pct., medens det har været nødvendigt, at det offentlige gennemsnitlig har måttet yde tilskud svarende til 82 pct. af driftsudgifterne. Dette skyldes i første række, at det ikke ved fritidshjemmene og de øvrige fritidsvirksomheder er muligt at forhøje forældrenes betaling for børnenes benyttelse af institutionerne, uden at dette ville gå ud over besøget i institutionerne.

Efter de indhøstede erfaringer har man derfor foreslået, at den samlede støtte fra det offentlige til driften af institutioner for børn i og over den undervisningspligtige alder ydes med 80 pct. af driftsudgifterne, således at staten yder 45 pct., og vedkommende kommune 35 pct. Man har herved ment at burde lægge vægt på, at man ikke bør stille krav om, at forældrenes betaling forhøjes væsentligt. Dels viser erfaringerne, at børnene fra fritidshjemmene i reglen kommer fra de økonomisk dårligst stillede hjem, dels må det anses for naturligt, at det offentlige yder en større støtte til fritidsvirksomheder for børn i og over den undervisningspligtige alder, idet sådanne institutioner må antages at have en særlig stor forebyggende betydning.

Løvrigt har man for samtlige forebyggende institutioners vedkommende ment at måtte indføre den begrænsning i driftstilskuddet, at tilskud til lønninger højst kan ydes i forhold til de lønninger, der er godkendt af socialministeren med tilslutning fra folketingets finansudvalg.

Endvidere har man fundet det naturligt, at det udtrykkeligt i loven fastsættes, at der af rådighedssummen kan gives tilskud som hjælp til en forebyggende institutions overgang til selvejende institution, jfr. bemærkningerne nedenfor under afsnit E.

Yderligere skønnes det rimeligt, at det fremtidig gøres til en *pligt* for kommunerne at yde ordinært driftstilskud til forebyggende institutioner, der ikke drives af kommunerne, således at kommunerne som tidligere yder 30 pct. — ved fritidsvirksomheder fremtidig 35 pct. — af de af socialministeren godkendte driftsudgifter. Erfaringerne har nemlig vist, at kommunerne i det langt overvejende antal tilfælde frivilligt har ydet den forudsatte støtte på 30 pct. af de ordi-

nære driftsudgifter, og da ydelse af støtte til driften af forebyggende institutioner må anses for en naturlig kommunal opgave, har man fundet det ubetænkeligt fremtidig at gøre denne ydelse til en pligt for den kommune, hvori institutionen er beliggende.

Man har endvidere fundet det rimeligt, at støtte fra staten af rådighedssummen efter forslaget § 127, stk. 4, i tilfælde, hvor støtten ydes i anledning af en lederejet institutions overgang til selvejende institution eller til institutioner, der har ekstraordinært store bygnings- eller huslejeudgifter, kan gøres betinget af, at vedkommende kommune yder en støtte af indtil samme størrelse. Man har herved bl. a. tænkt på tilfælde, hvor en forebyggende institution er indrettet i en barakbygning, der er opført og indrettet af en kommune og af denne stillet til rådighed for institutionen mod en årlig leje, der er fastsat usædvanlig højt af hensyn til ønskeligheden af, at barakkens anskaffelsværdi afskrives over et kortere åremål.

Endelig har man foreslået, at den ved loven af 31. marts 1949 indførte adgang til også at yde et mindre driftstilskud fra det offentlige til børnehaver, der ikke udelukkende eller dog væsentligst modtager børn af mindrebemidlede forældre, bevares.

B. Støtte til oprettelse eller forbedring af institutioner for forebyggende børneforsorg.

Da der, som det nærmere fremgår af bemærkningerne nedenfor til § 127, stk. 5, fortsat er et stort behov for oprettelse af ny pladser i forebyggende institutioner samt til forbedring af de eksisterende institutioner, har man ment i princippet at måtte opretholde den tidligere bestemmelse i forsorgslovens § 129, stk. 5, således som denne er affattet ved loven af 27. juli 1945.

Man har dog fundet det ønskeligt, at den praksis vedrørende samspillet mellem forsorgslovens regler og reglerne i lov nr. 235 af 30. april 1946 om byggeri med offentlig støtte (boligstøtteloven), der efterhånden efter forhandling med ministeriet for byggeri og boligvæsen (nu arbejds- og boligministeriet) har udviklet sig i socialministeriet og udvalget om forebyggende børneforsorg, nu bliver lovfæstet.

Man har derfor foreslået, at det udtrykkeligt af loven kommer til at fremgå, at der forud for støtte efter forsorgsloven til institutioner, der indrettes eller er indrettet i egen bygning, bør optages størst muligt prioritetslån af offentlige midler eller så-